

Ο ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Κάποτε ένας κατασκευαστής παιχνιδιών αποφάσισε να φτιάξει μια σειρά από στρατιωτάκια. Πήρε λοιπόν ένα κομμάτι καλό ξύλο και άρχισε να το ροκανίζει και να προσπαθεί να του δώσει μορφή. Αφού λοιπόν πέρασαν πολλές ημέρες και το αποτέλεσμα δεν ήταν καλό άρχισε να σκέφτεται με τι άλλο υλικό θα μπορούσε να φτιάξει τα μικρά του στρατιωτάκια. Κάποια μέρα ψάχνοντας στην αποθήκη του εργαστηρίου να βρει ένα εργαλείο έπεσε το μάτι του σε μια παλιά μολυβένια κατσαρόλα. Σκέφτηκε να κάνει ένα καλούπι και λιώνοντας την κατσαρόλα να φτιάξει μολυβένια στρατιωτάκια. Έτσι και έγινε.

Αφού έφτιαξε ένα πολύ καλό καλούπι έλιωσε την μολυβένια κατσαρόλα και κατασκεύασε 40 στρατιωτάκια. Μετά έκατσε και τα ζωγράφισε. Έκανε κόκκινες τις στολές τους και μαύρα τα παντελόνια τους και πράσινα τα καπελάκια τους με ένα κόκκινο φτερό.

Το ένα όμως στρατιωτάκι βγήκε από λάθος με ένα πόδι παρόλα αυτά το κουτσό στρατιωτάκι στεκόταν όρθιο όπως τα άλλα που είχαν δυο πόδια. Ο τεχνίτης ενθουσιασμένος από τους μικρούς στρατιώτες που έφτιαξε τους αράδιασε στη βιτρίνα του μαγαζιού με τέτοιο τρόπο που έδιναν την εικόνα ενός μικρού στρατού.

Κάποια μέρα ένα ανδρόγυνο αφού θαύμασε αρκετή ώρα την βιτρίνα με τα στρατιωτάκια μπήκε στο μαγαζί και τα αγόρασε όλα για να τα κάνει δώρο στη γιορτή του μικρού τους γιου. Ο μικρός μόλις άνοιξε το κουτί και αντίκρισε το μικρό στρατό έβγαλε μια φωνή από την χαρά του. Αχού τι ωραία στρατιωτάκια, σας ευχαριστώ που για το δώρο, θα τα βάλω αμέσως κάτω να παίξω. Αμέσως λοιπόν τα έστησε επάνω στο τραπέζι μαζί με τα άλλα δώρα πλάι στο ανάπηρο στρατιωτάκι στεκόταν στο ένα της πόδι σε μια χορευτική φιγούρα μια κούκλα μπαλαρίνα που φορούσε ένα κοντό φορεματάκι από ταυτα. Το στρατιωτάκι μόλις αντίκρισε την κούκλα δίπλα του αισθάνθηκε ένα σκίρτημα στην καρδιά του. Αυτή η γυναίκα είναι για μένα είπε. Κρύφτηκε πίσω από έναν χάρπινο πύργο και περίμενε να νυχτώσει για να πάει κρυφά από τα άλλα στρατιωτάκια να της μιλήσει.

Το βράδυ λοιπόν μόλις τα παιδιά πήγαν για ύπνο και στο σπίτι έπεσε σκοτάδι και σιωπή το στρατιωτάκι άρχισε να ψάχνει να βρει την πανέμορφη μπαλαρίνα μα πουθενά. Κουρασμένος μετά από αρκετή ώρα ξάπλωσε πάνω στο τραπέζι και αποκοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα το πρωί μόλις ξύπνησε το αγόρι πήγε κατευθείαν στο τραπέζι με τα παιχνίδια πήρε τον κουτσό στρατιώτη και τον έβαλε στο έξω περβάζι του παράθυρου για να φυλαει το σπίτι. Σε λίγο έπιασε δυνατή βροχή και δυο παιδιά που περνούσαν απέξω στάθηκαν κάτω από την μαρκίζα του παραθύρου για να μη βραχούν.

Κάποια στιγμή είδαν το κουτσό στρατιωτάκι και το πήραν. Αφού έφτιαξαν ένα χάρτινο караβάκι έβαλαν επάνω το μικρό στρατιωτάκι και το έβαλαν με προσοχή πάνω στην επιφάνεια του νερού που κυλούσε στο ρυάκι του δρόμου. Ο μικρός στρατιώτης ταξίδεψε έτσι πάνω στο φύλλο για πολύ ώρα ώσπου κάποια στιγμή έφτασε σε έναν αγωγό που τον παρέσυρε σε έναν σκοτεινό υπόνομο.

- Αχ! τι πυκνό σκοτάδι είναι αυτό εδώ μέσα;

- Αχ! τι καλά που ήταν να είχα την αγαπημένη μου χορεύτρια εδώ δίπλα μου.

Ξαφνικά την ησυχία του υπονόμου αναστάτωσαν στριγκλιές από τα ποντίκια που κατοικούσαν εκεί και ένας χοντρός ποντικός παρουσιάστηκε μπροστά του και του είπε:

- Για πες μου φιλαράκο πως βρέθηκες εσύ εδώ μέσα;
- Δεν ξέρεις πως εδώ είναι περιοχή ελεγχόμενη από εμάς τα ποντίκια;
- Έκανες παρά πολύ άσχημα που τρύπωσες στο σπίτι μας.

Το στρατιωτάκι χωρίς να δώσει καμία απάντηση συνέχισε το ήρεμο ταξίδι του στο φυλλαράκι που το παρέσυραν μακριά τα νερά του υπονόμου. Τα ποντίκια θυμωμένα από την περιφρόνηση του στρατιώτη όρχησαν αμέσως να φωνάζουν:

- Πιάστε τον, πιάστε τον μην το αφήσετε να απομακρυνθεί...
- Αυτός είναι κατάσκοπος... κατάσκοπος!

Τα νερά του υπονόμου σύντομα έφτασαν στη θάλασσα, μεγάλα κύματα αναποδογύρισαν το μεγάλο πλατύφυλλο και ο μικρός μολυβένιος στρατιώτης άρχισε να βυθίζεται στα βαθιά νερά...

Όταν ένα μεγάλο ψάρι τον πλησίασε γρήγορα άνοιξε το στόμα του και τον κατάπιε ολόκληρο.

- Πωπωωω τι πυκνό σκοτάδι είναι εδώ μέσα....

Το μικρό στρατιωτάκι δεν έχασε το θάρρος του έμεινε ακίνητο με το όπλο στον ώμο του. Κάποια στιγμή το ψάρι άρχισε να σπαρταρά και να στριφογυρίζει σαν τρελό. Μετά από λίγο έμεινε ακίνητο και μετά από αρκετό χρονικό διάστημα κάποιος άνοιξε το στόμα του ψαριού και μια φωνή ακούστηκε:

- Αχ! απίστευτο το στρατιωτάκι μας που το παρέσυρε το ρυάκι πριν από μερικές μέρες βρίσκετε μέσα στο στόμα του ψαριού.

Τότε το στρατιωτάκι κατάλαβε τι είχε συμβεί... Κάποιος ψαράς έπιασε το ψάρι το πήγε στην αγορά και το αγόρασε η μαγείρισσα που δούλευε στο σπίτι που ζούσε ο μικρός και οι γονείς του που έκαναν δώρο για την γιορτή του τα μολυβένια στρατιωτάκια. Η μαγείρισσα πήρε προσεκτικά το στρατιωτάκι από το στομάχι του ψαριού και το πήγε στο τραπέζι που ήταν και τα άλλα στρατιωτάκια το μικρό αγόρι ξετρελαμένο από την χαρά του έπλυνε προσεκτικά το στρατιωτάκι τόκοι φάνηκαν πάλι λαμπερά τα ωραία χρώματα της στολής του. Ο μικρός όμως στρατιώτης ήταν ζαλισμένος από την ξαφνική επιστροφή του στο σπίτι και αισθανόταν ευτυχισμένος που βρισκόταν πάλι στην αγαπημένη του χορεύτρια. Τότε εκείνη γύρισε και κοίταξε επιτέλους το ανάπηρο στρατιωτάκι. Η καρδιά της σκίρτησε από λαχταρά να τον αγγίξει.

Ο στρατιώτης ένωσε μια ευτυχία να πλημμυρίζει την καρδιά του.

Σε λίγες μέρες που το αγόρι είχε τους φίλους του μαζεμένους στο σπίτι ένα παιδί άθελα του έσπρωξε το μικρό στρατιωτάκι και εκείνο έπεσε στο αναμμένο τζάκι. Αμέσως η στολή του τυλίχτηκε στις φλόγες.

- Αχ! Αχ! καίγομαι.... Καίγομαι...

Σιγά σιγά το στρατιωτάκι άρχισε να λιώνει με την σκέψη του όμως πάντα στην πολυαγαπημένη του χορεύτρια. Εκείνη την στιγμή η πόρτα άνοιξε από έναν δυνατό άνεμο και ο αέρας που μπήκε στο δωμάτιο παρέσυρε την μικρή χορεύτρια και την έριξε και αυτή στο τζάκι δίπλα στον αγαπημένο της στρατιώτη. Άρχισε και αυτή λοιπόν να καίγεται πλάι του. Έτσι τελείωσε η θλιβερή αυτή ιστορία του μικρού μολυβένιου στρατιώτη και της πανέμορφης χορεύτριας που χάθηκαν μαζί!

Υποσημείωση: Συγγραφέας παραμυθιού: Hans Christian Andersen